Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 1 marca 2016 r.*

Pomoc państwa — Ratowanie zagrożonych przedsiębiorstw — Pomoc w formie gwarancji państwa — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Brak wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego — Poważne trudności — Uprawnienia procesowe zainteresowanych stron

W sprawie T-79/14

Secop GmbH, z siedzibą we Flensburgu (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów U. Schnellego oraz Ch. Aufdermauera,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez L. Armati, T. Maxiana Ruschego oraz R. Sauera, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2013) 9119 final z dnia 18 grudnia 2013 r. dotyczącej pomocy państwa SA.37640 – Pomoc w celu ratowania ACC Compressors SpA – Włochy,

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, I. Pelikánová (sprawozdawca) i E. Buttigieg, sędziowie,

sekretarz: K. Andová, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 września 2015 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: niemiecki.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 ACC Compressors SpA jest spółką działającą od 1960 r. w sektorze produkcji i sprzedaży sprężarek do chłodziarek do użytku domowego. Jest ona spółką zależną w 100% od Household Compressors Holding SpA (HCH), która działa wyłącznie jako holding i nie prowadzi działalności produkcyjnej. ACC Compressors początkowo była w posiadaniu 100% kapitału ACC Austria GmbH i za jej pośrednictwem 100% kapitału ACC Germany GmbH i ACC USA LLC.

2 W roku 2012 grupa ACC doświadczała trudności gospodarczych. W październiku 2012 r. przeciwko ACC Germany zostało wszczęte postępowanie upadłościowe. W dniu 20 grudnia 2012 r. postępowanie upadłościowe zostało wszczęte przeciwko ACC Austria. W dniu 28 czerwca 2013 r. została ogłoszona upadłość ACC Compressors, a w dniu 27 sierpnia 2013 r. spółka ta została objęta zarządem nadzwyczajnym. Upadłość HCH została ogłoszona w dniu 12 października 2013 r.

3 W dniu 20 kwietnia 2013 r., w następstwie postępowania przetargowego wszczętego w ramach postępowania upadłościowego ACC Austria, zawarto umowy kupna aktywów ACC Austria, której stronami były Secop Kompressoren GmbH, spółka zależna skarżącej, Secop GmbH, obecnie występująca pod nazwą Secop Austria GmbH, i zarządcy prawni ACC Austria. Umowa ta została zawarta pod warunkiem zawieszającym stwierdzenia przez Komisję Europejską zgodności umowy z rynkiem wewnętrznym.

4 W dniu 5 listopada 2013 r. Republika Włoska zgłosiła Komisji pomoc w celu ratowania ACC Compressors.

5 Pomoc, którą zgłoszono, polegała na sześciomiesięcznej gwarancji państwowej na linię kredytową otwartą w celu uzyskania gotówki w kwocie ogółem 13,6 mln EUR. Gwarancja ta miała umożliwić dalsze prowadzenie działalności przez ACC Compressors w oczekiwaniu na opracowania planu restrukturyzacji lub likwidacji.

6 Decyzją z dnia 11 grudnia 2013 r. Komisja postanowiła nie wnosić zastrzeżeń w przedmiocie nabycia aktywów ACC Austria przez spółkę, która odtąd występowała jako Secop Austria (zwaną dalej „decyzją o koncentracji"), potwierdzając tym samym ważność umowy zawartej w dniu 20 kwietnia 2013 r.

7 W dniu 18 grudnia 2013 r., decyzją C(2013) 9119 final dotyczącą pomocy państwa SA.37640 – Pomoc w celu ratowania ACC Compressors SpA – Włochy (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"), Komisja postanowiła nie wnosić zastrzeżeń względem zgłoszonego środka. W szczególności uznała ona, że zgłoszony środek stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, ale spełnia on przesłanki zgodności z rynkiem wewnętrznym jako pomoc na ratowanie zagrożonego przedsiębiorstwa.

8 Aktywa ACC Austria nabyte przez Secop Austria obejmowały również patenty, z których do tej pory korzystała również spółka ACC Compressors w zakresie własnej produkcji sprężarek. Dwa postępowania dotyczące wspomnianych patentów (zwanych dalej „spornymi patentami") toczą się sprzed sądami niemieckim i włoskim pomiędzy grupą Secop i grupą ACC, których spór dotyczy w szczególności kwestii, czy umowa licencyjna pomiędzy nimi została zawarta skutecznie (zwany dalej „sporem w przedmiocie patentów").

Postępowanie i żądania stron

9 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 5 lutego 2014 r. skarżąca wniosła skargę w niniejszej sprawie.

10 Na wniosek sędziego sprawozdawcy Sąd (pierwsza izba) postanowił otworzyć ustny etap postępowania i w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r. przedstawił stronom pytania na piśmie. Strony udzieliły odpowiedzi w terminie wyznaczonym przez Sąd.

11 Na rozprawie w dniu 8 września 2015 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

12 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

13 Zmieniwszy swe żądania na etapie dupliki, Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

14 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności skarżąca podnosi trzy zarzuty, pierwszy – dotyczący naruszenia art. 296 TFUE, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz braku uzasadnienia, drugi – dotyczący naruszenia traktatów, oraz trzeci – dotyczący nadużycia władzy.

15 W odpowiedziach na pytania Sądu zadane na piśmie skarżąca wskazała z jednej strony, że zarzut pierwszy należy rozumieć jako dotyczący braku przeprowadzenia dochodzenia, co stanowi naruszenie art. 108 ust. 3 TFUE i art. 4 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. 1999, L 83, s. 1).

16 Skarżąca wskazała z drugiej strony, że zarzut trzeci należy rozumieć jako dotyczący błędów w ocenie, ponieważ Komisja nie uwzględniła istotnych elementów sprawy, o których wiedziała lub powinna była wiedzieć. Ponadto doprecyzowała ona w trakcie rozprawy, iż nie widzi przeszkód, by zarzuty pierwszy i trzeci po zmianie kwalifikacji zostały zbadane łącznie.

17 W taki zatem sposób zostaną następnie zbadane zarzuty podniesione przez skarżącą.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia traktatów

18 Zarzut drugi dzieli się na trzy części dotyczące, odpowiednio, naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, naruszenia art. 108 ust. 2 i 3 TFUE i naruszenia zasady równego traktowania.

19 W pierwszej kolejności należy zbadać łącznie pierwszą i drugą z części zarzutu. Obie wspomniane części co do zasady podważają bowiem zasadność decyzji Komisji o odstąpieniu do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

W przedmiocie pierwszej i drugiej z części zarzutu drugiego, dotyczących naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE i art. 108 ust. 2 i 3 TFUE

20 Skarżąca twierdzi zasadniczo, że Komisja błędnie uznała, iż sporna pomoc była zgodna z rynkiem wewnętrznym, oraz że instytucja ta błędnie odstąpiła od wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego.

21 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącej.

– Przypomnienie istotnego orzecznictwa

22 Należy najpierw przypomnieć, że Komisja jest zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego zwłaszcza wtedy, gdy w świetle uzyskanych w trakcie wstępnego postępowania wyjaśniającego informacji ma ona nadal poważne trudności w ocenie badanego środka. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z art. 108 ust. 3 TFUE w rozumieniu nadanym mu przez orzecznictwo oraz znajduje potwierdzenie w art. 4 ust. 4 w związku z art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999, w przypadku gdy Komisja po przeprowadzeniu badania wstępnego stwierdza, że niezgodny z prawem środek rodzi wątpliwości co do jego zgodności ze wspólnym rynkiem (zob. podobnie wyrok z dnia 12 lutego 2008 r., BUPA i in./Komisja, T-289/03, Zb.Orz., EU:T:2008:29, pkt 328).

23 Jak bowiem wynika z utrwalonego orzecznictwa, postępowanie przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE jest nieodzowne, w przypadku gdy Komisja napotka poważne trudności w ocenie zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym. Komisja nie może zatem poprzestać na wstępnym etapie postępowania, o którym mowa w art. 108 ust. 3 TFUE, w celu wydania korzystnej decyzji w sprawie środka wprowadzonego przez państwo, chyba że po pierwszym badaniu dojdzie do przekonania, iż środek ten albo nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, albo – w przypadku uznania go za pomoc – jest on zgodny z rynkiem wewnętrznym. Jeśli natomiast to pierwsze badanie prowadzi Komisję do odmiennego przekonania lub jeśli nie pozwala ono na wyjaśnienie wszystkich wątpliwości powstałych w czasie badania zgodności tego środka z rynkiem wewnętrznym, Komisja ma obowiązek zebrania wszelkich niezbędnych opinii i wszczęcia w tym celu postępowania, o którym mowa w art. 108 ust. 2 TFUE (wyroki: z dnia 15 czerwca 1993 r., Matra/Komisja, C-225/91, Rec, EU:C:1993:239, pkt 33; z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja/Sytraval iBrink's France, C-367/95 P, Rec, EU:C:1998:154, pkt 39; ww. w pkt 22 wyrok BUPA i in./Komisja, EU:T:2008:29, pkt 329).

24 Do Komisji należy zatem ustalenie, na podstawie okoliczności faktycznych i prawnych danej sprawy, czy trudności napotkane w trakcie badania zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem wymagają wszczęcia tego postępowania (wyrok z dnia 19 maja 1993 r., Cook/Komisja, C-198/91, Rec, EU:C:1993:197, pkt 30). Ocena ta musi czynić zadość trzem wymogom.

25 Po pierwsze, art. 108 TFUE ogranicza uprawnienie Komisji do rozstrzygnięcia kwestii zgodności pomocy ze wspólnym rynkiem po przeprowadzeniu wstępnego postępowania wyjaśniającego wyłącznie do środków, które nie przysparzają poważnych trudności, wobec czego kryterium to ma charakter wyłączny. Komisja nie może zatem odmówić wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego z powodu innych okoliczności, takich jak interes osób trzecich, względy ekonomii procesowej czy jakiekolwiek inne administracyjne względy celowości (wyrok z dnia 15 marca 2001 r., Prayon-Rupel/Komisja, T-73/98, Rec, EU:T:2001:94, pkt 44).

26 Po drugie, gdy Komisja napotyka poważne trudności, jest zobowiązana wszcząć postępowanie formalne i nie dysponuje w tym zakresie żadnymi uprawnieniami dyskrecjonalnymi. Chociaż nie ma ona swobody w podejmowaniu decyzji o wszczęciu tego postępowania, dysponuje jednak pewnym zakresem uznania w badaniu i ocenie okoliczności sprawy w celu ustalenia, czy stwarzają one poważne trudności. Zgodnie z celem art. 108 ust. 3 TFUE oraz spoczywającym na Komisji obowiązkiem dobrej

administracji może ona w szczególności nawiązać dialog z państwem zgłaszającym pomoc lub z osobami trzecimi w celu przezwyciężenia trudności napotkanych ewentualnie w trakcie postępowania wstępnego (ww. w pkt 25 wyrok Prayon-Rupel/Komisja, EU:T:2001:94, pkt 45).

27 Po trzecie, pojęcie „poważnych trudności" ma charakter obiektywny. Istnienie takich trudności powinno być oceniane zarówno w świetle okoliczności wydania zaskarżonego aktu, jak i w świetle jego treści w sposób obiektywny, przy czym należy zestawić motywy decyzji z informacjami, jakimi Komisja dysponowała, w momencie gdy wypowiadała się na temat zgodności spornej pomocy z rynkiem wewnętrznym (zob. ww. w pkt 25 wyrok Prayon-Rupel/Komisja, EU:T:2001:94, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

28 W niniejszej sprawie Komisja uznała w zaskarżonej decyzji, że sporna pomoc była zgodna z rynkiem wewnętrznym, ponieważ była zgodna z art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE i ze wspólnotowymi wytycznymi dotyczącymi pomocy państwa na rzecz wspomagania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.U. 2004, C 244, s. 2, zwanymi dalej „wytycznymi").

29 Należy przypomnieć w tym względzie, że art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE przyznaje Komisji szeroki zakres uznania w celu zezwolenia na pomoc w drodze odstępstwa od ogólnego zakazu wyrażonego w art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie, w jakim dokonywana w takich przypadkach ocena zgodności lub niezgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym podnosi problemy wymagające uwzględnienia i oceny złożonych faktów i okoliczności o charakterze gospodarczym. Kontrola sprawowana w takim zakresie przez sąd Unii Europejskiej powinna ograniczać się zatem do weryfikacji przestrzegania zasad proceduralnych i dotyczących uzasadnienia, zbadania prawdziwości ustaleń faktycznych oraz sprawdzenia, czy nie doszło do oczywistego błędu w ocenie i nadużycia władzy. Zadaniem sądu Unii nie jest zastąpienie swoją oceną oceny ekonomicznej dokonanej przez Komisję. Komisja może bowiem może przyjąć politykę określającą sposób wykonywania przysługującego jej uznania przez akty takie jak wytyczne, o ile akty te zawierają reguły wskazujące kierunek postępowania tej instytucji oraz nie odbiegają od postanowień traktatu. W tym kontekście do sądu Unii należy zbadanie, czy wymogi, które postawiła sobie Komisja, były przestrzegane (wyrok z dnia 30 stycznia 2002 r., Keller i Keller Meccanica/Komisja, T-35/99, Rec, EU:T:2002:19, pkt 77; zob. także podobnie wyrok z dnia 1 grudnia 2004 r., Kronofrance/Komisja, T-27/02, Zb.Orz., EU:T:2004:348, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo).

– W przedmiocie postulowanej kwalifikacji ACC Compressors jako nowego przedsiębiorstwa

30 W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi, że w następstwie sprzedaży aktywów ACC Austria sporne patenty nie mogły już być wykorzystywane przez ACC Compressors, która to spółka winna w związku z tym zostać uznana za przedsiębiorstwo powstałe w wyniku likwidacji poprzednio istniejącego przedsiębiorstwa i tym samym zostać uznana za nowo utworzone przedsiębiorstwo w rozumieniu pkt 12 wytycznych. W przypadku niemożności posługiwania się spornymi patentami spółka ACC Compressors nie dysponowała bowiem wystarczająco rozwiniętymi strukturami, by kwalifikować się do pomocy na ratowanie zagrożonego przedsiębiorstwa, a zwłaszcza nie mogłaby być utożsamiana z przedsiębiorstwem o tej samej nazwie produkującym sprężarki od 1960 r.

31 Punkt 12 wytycznych ma następujące brzmienie:

„W rozumieniu niniejszych wytycznych nowo utworzone przedsiębiorstwo nie kwalifikuje się do pomocy na ratowanie lub restrukturyzację nawet wtedy, gdy jego pierwotna sytuacja finansowa jest niepewna. Dotyczy to na przykład sytuacji, gdy nowe przedsiębiorstwo powstaje z likwidacji poprzedniego przedsiębiorstwa lub nawet tylko przejmuje jego aktywa. Przedsiębiorstwo zasadniczo uznaje się za nowo utworzone w okresie pierwszych 3 lat po rozpoczęciu działalności w danej dziedzinie. Dopiero po upływie tego okresu przedsiębiorstwo może otrzymać pomoc na ratowanie lub restrukturyzację […]".

32 W oczywisty sposób cel, jaki realizuje pkt 12 wytycznych, polega na uniknięciu tworzenia przedsiębiorstw nierentownych lub deficytowych, które od ich utworzenia byłyby zależne od pomocy publicznej. W tym celu uszczegółowienie dokonane w drugim zdaniu tego punktu dotyczy w szczególności przypadku cesji aktywów poprzednio istniejącej osoby prawnej na inną osobę prawną, nowo utworzoną lub poprzednio istniejącą. W ten sposób jednostka gospodarcza, do której struktury właśnie wprowadzono nabyte aktywa, może w danym przypadku zostać zakwalifikowana jako nowe przedsiębiorstwo. Celem takiej operacji w przypadku osoby prawnej, która wyzbywa się aktywów, może być właśnie ratowanie tej osoby.

33 Skarżąca utrzymuje jednak, że wzmianka „na przykład" figurująca w pkt 12 wytycznych wskazuje, iż kwalifikacja przedsiębiorstwa jako „nowego" może wynikać nie tylko z przejęcia przez beneficjenta pomocy aktywów innej spółki, ale również z przeniesienia aktywów beneficjenta na inną spółkę, takiego jak przeniesienie aktywów w niniejszej sprawie z ACC Austria, będącej spółką zależną ACC Compressors, na Secop Austria.

34 Ze względów przedstawionych poniżej należy odrzucić tego rodzaju interpretację w niniejszej sprawie.

35 Po pierwsze, ACC Compressors i ACC Austria były początkowo częścią jednego i tego samego przedsiębiorstwa, jako że obie spółki wytwarzały te same produkty w dwóch różnych lokalizacjach, ale pod tym samym kierownictwem ekonomicznym. W chwili zbycia aktywów produkcyjnych ACC Austria, które nabrało skuteczności prawnej w dniu 11 grudnia 2013 – dniu wydania decyzji o koncentracji (zob. pkt 3 i 6 powyżej) – rozmiar działalności tego przedsiębiorstwa z pewnością został ograniczony, skoro działalność wykonywana w zakładzie produkcyjnym znajdującym się w Austrii nie była już jego częścią. W ten sposób przedsiębiorstwo, któremu przyznano sporną pomoc, zatwierdzoną w dniu 18 grudnia 2013 r., posiadało wyłącznie aktywa produkcyjne ACC Compressors. Niemniej jednak ta ostatnia spółka kierowała przedsiębiorstwem, którego sprawa dotyczy, zarówno przed wspomnianą cesją, jak i po niej, i jak przyznała skarżąca w pkt 46 skargi, również po wydaniu zaskarżonej decyzji, choć w ograniczonym zakresie, produkowała i sprzedawała sprężarki, co stanowiło zwyczajową działalność tego przedsiębiorstwa. Wbrew twierdzeniom skarżącej chodziło zatem o to samo przedsiębiorstwo, które produkowało sprężarki od 1960 r.

36 Po drugie, interpretacja zaproponowaną przez skarżącą jest sprzeczna z celem wyrażonym w pkt 12 wytycznych, przedstawionym w pkt 32 powyżej. W razie cesji aktywów dla celów kwalifikacji przedsiębiorstwa jako „nowo utworzonego" znaczenie ma bowiem nie jednostka utworzona w oparciu o działalność gospodarczą, którą nadal prowadzi spółka zbywająca, ale jednostka utworzona w oparciu o działalność gospodarczą spółki nabywającej, w której strukturze zostały zintegrowane zbyte aktywa. Poza tym normalną i rozsądną praktyką zagrożonego przedsiębiorstwa jest to, że dokonuje ono zbycia niektórych aktywów i koncentruje się na podstawowym obszarze swojej działalności, czy to pod względem geograficznym, czy sektorowym, w celu zwiększenia szans na poprawę sytuacji ekonomicznej. Punkt 39 wytycznych przewiduje wprost cesję aktywów jako środek zapobiegania nadmiernym zakłóceniom konkurencji w ramach badania planu restrukturyzacji w celu przyznawania pomocy na restrukturyzację. Jeżeli tego rodzaju sprzedaż aktywów prowadziłaby do systematycznego wykluczenia przedsiębiorstwa zbywającego z pomocy na ratowanie zagrożonych przedsiębiorstw, pozostawałoby to w sprzeczności z ogólnym celem wytycznych.

37 Fakt, iż pomiędzy spółkami ACC Compressors i Secop Austria toczy się spór prawny dotyczących patentów, nie może prowadzić do innej oceny.

38 W momencie wydania zaskarżonej decyzji Komisja nie mogła bowiem uwzględnić sytuacji faktycznej i prawnej ACC Compressors, tak jak przedstawiała się ona w dniu wydania tej decyzji; Komisja tym bardziej winna była uwzględnić przewidywalny rozwój tej sytuacji w okresie, na jaki pomoc na ratowanie przedsiębiorstwa została przyznana, mianowicie sześć miesięcy (zob. pkt 5 powyżej). Tymczasem, jak słusznie twierdzi Komisja, w dniu wydania zaskarżonej decyzji spółka ACC

Compressors wciąż posługiwała się spornymi patentami w celu produkcji sprężarek, co Komisja była zobowiązana uwzględnić, a nic nie wskazywało, że sytuacja ta zmieni się w najbliższych sześciu miesiącach.

39 Poza tym należy podkreślić, że fakt istnienia sporu dotyczącego patentów nie miał znaczenia dla oceny zgodności spornej pomocy z rynkiem wewnętrznym. Prawdą jest, iż gdyby to spółka Secop Austria wygrała spór o patenty, możliwe, że spółka ACC Compressors nie mogłaby dłużej posługiwać się spornymi patentami i musiałaby w konsekwencji zaprzestać produkcji ważnej gamy sprężarek zwanych „Kappa". Niemniej jednak zależało to również od odpowiedzi na pytanie, czy w następstwie przegranej przed sądami spółka ACC Compressors będzie mogła uzyskać licencję na korzystanie ze wspomnianych patentów. Ponadto można było od razu wykluczyć, że spółka ACC Compressors będzie mogła zrównoważyć ewentualne zaprzestanie produkcji sprężarek „Kappa" rozwojem innych gam produktów lub działalności. W każdym razie należy uznać, iż zadanie Komisji nie polegało na uprzedzaniu wyniku sporu o patenty, zawisłego przed sądami krajowymi w dniu wydania zaskarżonej decyzji, poprzez zastąpienie jej oceną oceny właściwych sądów rozpatrujących ten spór.

40 Wreszcie, należy oddalić podniesiony w trakcie rozprawy argument skarżącej, zgodnie z którym Komisja winna była uwzględnić fakt, że w ramach procedury koncentracji spółka ACC Compressors wskazała sama, iż w przypadku nabycia przez Secop Austria aktywów ACC Austria nie będzie ona mogła kontynuować produkcji sprężarek, ponieważ nie będzie mogła korzystać ze spornych patentów.

41 W decyzji o koncentracji Komisja rozważyła bowiem twierdzenia ACC Compressors i uznała, mając między innymi na uwadze istniejący pomiędzy obiema stronami spór o patenty, iż nie jest wykluczone, że strony zawrą porozumienie w przedmiocie licencji. Komisja już na etapie procedury koncentracji uznała, że twierdzenia spółki ACC Compressors, iż nie będzie ona miała możliwości kontynuowania produkcji sprężarek w przypadku braku licencji na posługiwanie się spornymi patentami, były nieuzasadnione, a przynajmniej oparte na przypuszczeniach.

42 W tych okolicznościach przytoczone twierdzenia nie stanowiły przesądzających informacji w kontekście oceny stosunków konkurencyjnych pomiędzy ACC Compressors i Secop, wobec czego nie można zarzucać Komisji, iż nie uwzględniła ich w ramach postępowania dotyczącego pomocy państwa.

– W przedmiocie twierdzenia, że sporna pomoc stanowiła jakoby wyłącznie „odsunięcie nieuniknionej konsekwencji"

43 W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że sporna pomoc nie powinna była zostać przyznana, ponieważ stanowiła tylko „odsunięcie nieuniknionej konsekwencji" w rozumieniu pkt 72 wytycznych.

44 Punkt 72 wytycznych z 2008 r. ma następujące brzmienie:

„Pomoc w celu ratowania jest jednorazową [wyjątkową] operacją zasadniczo przeznaczoną na utrzymanie działania [działalności] przedsiębiorstwa w określonym czasie, w którym oceniona zostanie jego przyszłość. Nie powinno być możliwym wielokrotne przyznawanie pomocy w celu ratowania, co utrzymywałoby status quo, odsunęło tylko nieuniknione konsekwencje, a w tym czasie przerzuciło problemy gospodarcze i społeczne na innych, bardziej efektywnych producentów lub inne państwa członkowskie. Dlatego pomoc na ratowanie powinna być przyznawana tylko jeden raz (warunek »pierwszy i ostatni raz«)".

45 W ogólnej systematyce pkt 72 wytycznych fakt, że pomoc na ratowanie przedsiębiorstwa nie powinna służyć po prostu utrzymaniu status quo i odsunięciu nieuniknionych konsekwencji, został przywołany celem zobrazowania, aby uzasadnić zasadę „pierwszy i ostatni raz", sformułowaną w tym samym pkt 72. Zgodnie zatem z logiką tego punktu fakt wnioskowania o przyznanie drugiej pomocy na ratowanie przedsiębiorstwa – w okresie dziesięciu lat po przyznaniu pierwszej pomocy na ratowanie

przedsiębiorstwa – może wskazywać, że pierwsza pomoc utrzymała wyłącznie status quo i odsunęła nieuniknione. W niniejszej sprawie wystarczy zwrócić uwagę na fakt, iż z jednej strony, zgodnie z ustaleniami z pkt 38 zaskarżonej decyzji, niekwestionowanymi przez skarżącą, sporna pomoc jest pierwszą pomocą na ratowanie przedsiębiorstwa przyznaną ACC Compressors, a z drugiej strony, że skarżąca ograniczyła się do potwierdzenia, iż sporna pomoc wyłącznie „odsunęła nieuniknioną konsekwencję", nie udowadniając tego twierdzenia. Wreszcie, ponieważ skarżąca opierała swoje twierdzenie na sporze w przedmiocie patentów, Sąd stwierdził powyżej, że spór ten nie miał znaczenia dla celów oceny zgodności spornej pomocy z rynkiem wewnętrznym.

46 W konsekwencji należy oddalić ten argument skarżącej.

– W przedmiocie uwzględnienia wcześniejszej rzekomo uzyskanej pomocy

47 W trzeciej kolejności skarżąca podnosi, że Komisja nie uwzględniła efektu kumulacji spornej pomocy ze świadczeniami rzekomo przekazanymi wcześniej za pośrednictwem Cassa Integrazione. Jej zdaniem Cassa Integrazione jest kasą zasiłków dla osób pracujących w niepełnym wymiarze godzin, której świadczenia są traktowane przez Komisję jako pomoc państwa.

48 Punkt 23 wytycznych ma następujące brzmienie:

„Jeżeli uprzednio danemu przedsiębiorstwu zagrożonemu przyznano bezprawną pomoc i w odniesieniu do niej Komisja wydała negatywną decyzję wraz ze zleceniem windykacji, a windykacja nie miała miejsca zgodnie z art. 14 [rozporządzenia nr 659/1999], ocena pomocy w celu ratowania lub restrukturyzacji, która ma być przyznana dla tego samego przedsiębiorstwa uwzględnia, po pierwsze, skumulowane skutki poprzedniej pomocy i nowej pomocy, oraz, po drugie, fakt, iż poprzednia pomoc nie została zwrócona".

49 Należy zatem wskazać, że pkt 23 wytycznych przewiduje wyraźnie uwzględnienie efektu kumulacji wcześniejszej pomocy z nową pomocą na ratowanie lub restrukturyzację wyłącznie w przypadkach pomocy przyznanej bezprawnie, będącej przedmiotem negatywnej decyzji formułującej nakaz odzyskania pomocy, który nie został jeszcze wykonany w danym państwie członkowskim. Na mocy tego przepisu Komisja zażądała od władz włoskich oświadczenia, zgodnie z którym spółka ACC Compressors nie otrzymała takiej niezwróconej pomocy (pkt 40 zaskarżonej decyzji).

50 Tymczasem jest bezsporne, że świadczenia rzekomo wypłacone za pośrednictwem Cassa Integrazione, co do których Komisja twierdzi, iż nie miała o nich wiedzy, nie były przedmiotem negatywnej decyzji Komisji. Treść wytycznych, a w szczególności ich pkt 23, nie zobowiązywała Komisji do uwzględniania tej rzekomej pomocy.

51 Odnosząc się do kwestii, czy takie uwzględnienie narzuca się wobec braku jakiegokolwiek obowiązku w tym zakresie wyrażonego wprost w wytycznych, należy wskazać, że cechy szczególne pomocy na ratowanie przedsiębiorstwa wykluczają uwzględnienie efektu kumulacji pomocy wcześniejszej, do której nie odnosi się pkt 23 wytycznych. Punkt 15 wytycznych definiuje pomoc na ratowanie przedsiębiorstwa następująco:

„Pomoc w celu ratowania jest z natury swojej wsparciem czasowym i odwracalnym. Jej podstawowym celem jest sprawienie, aby można było zachować płynność finansową niewydolnego przedsiębiorstwa na czas konieczny dla opracowania planu restrukturyzacji i/lub likwidacji. Ogólna zasada zakłada, że pomoc w celu ratowania jest czasowym wsparciem dla przedsiębiorstw, których sytuacja finansowa znacznie pogorszyła się, co znajduje odzwierciedlenie w poważnym braku płynności finansowej lub technicznej niewypłacalności. Takie czasowe wsparcie powinno pozwolić na przeanalizowanie okoliczności, które przyczyniły się do napotkanych trudności oraz na opracowanie odpowiedniego planu, aby rozwiązać wymienione problemy. Pomoc w celu ratowania musi ponadto być ograniczona

do koniecznego minimum. Innymi słowy, pomoc w celu ratowania oferuje przedsiębiorstwom zagrożonym krótkotrwałe „wytchnienie", trwające nie dłużej niż sześć miesięcy. Pomoc musi się składać ze zwrotnego wsparcia płynności finansowej i mieć formę gwarancji kredytowych lub pożyczek o stopie procentowej przynajmniej porównywalnej do pożyczek dla przedsiębiorstw w dobrej sytuacji finansowej i w szczególności do stawek referencyjnych przyjętych przez Komisję. Środki strukturalne, które nie wymagają natychmiastowego działania, takie jak nieodwracalne i automatyczne uczestnictwo państwa w środkach własnych przedsiębiorstwa, nie mogą być finansowane w ramach pomocy w celu ratowania".

52 Z definicji tej wynika, że zarówno przez ograniczenie dostępnej pomocy (gwarancji kredytowych lub pożyczek), jak i przez jej charakter tymczasowy i odwracalny (koniec gwarancji kredytowych i zwrot pożyczki po upływie maksymalnie sześciu miesięcy, pod warunkiem przedstawienia po tym terminie planu restrukturyzacji lub likwidacji przedsiębiorstwa) oraz przez ograniczenia pomocy wyłącznie do niezbędnych środków pozwalających na tymczasowe przetrwanie danego przedsiębiorstwa pomoc na ratowanie, taka jak sporna pomoc, ma bardzo ograniczony wpływ na rynek wewnętrzny, jak słusznie wskazała Komisja. To właśnie ograniczone skutki pomocy na ratowanie przedsiębiorstwa łącznie z jej pilnym charakterem uzasadniają fakt, że Komisja bada pomoc zwykle w ramach procedury uproszczonej zgodnie z pkt 30 wytycznych, dokładając wszelkich starań, aby w ciągu jednego miesiąca została podjęta decyzja, jeżeli tylko pomoc spełnia określone kryteria. Uwzględnienie efektu kumulacji każdej ewentualnej wcześniej przyznanej, rzekomo bezprawnie, pomocy uniemożliwiłoby poszanowanie terminu i pozostawałoby w sprzeczności z pilnym charakterem tego badania oraz w sprzeczności z ograniczonym wpływem tej pomocy na konkurencję".

53 Ponadto uwzględnienie wcześniejszej pomocy innej niż zdefiniowana w pkt 23 wytycznych, będącej już przedmiotem ostatecznej negatywnej decyzji Komisji, zobowiązywałoby Komisję do przeprowadzenia incydentalnie postępowania w sprawie tej wcześniejszej pomocy, której kwalifikacja jako pomocy i pomocy przyznanej bezprawnie może być kwestią sporną pomiędzy Komisją i danym państwem członkowskim i która w takim przypadku musi być przedmiotem odrębnej procedury i decyzji. Mogłoby to ostatecznie doprowadzić albo do odmowy przyznania pomocy na ratowanie przedsiębiorstwa w wyniku powierzchownego zbadania uprzednio przyznanej pomocy, w sytuacji gdy może następnie okazać się, iż środek ten był zgodny z prawem lub nie stanowił pomocy, albo do nieuzasadnionego opóźnienia decyzji w przedmiocie pomocy na ratowanie przedsiębiorstwa. Dlatego taki sposób postępowania wydaje się również niezgodny z wymogami wynikającymi z zasady pewności prawa.

54 Z tych względów należy uznać, że Komisja, poza przypadkami przewidzianymi w pkt 23 wytycznych, nie miała obowiązku uwzględnić efektu kumulacji rzekomej wcześniejszej pomocy i pomocy na ratowanie przedsiębiorstwa.

55 W konsekwencji należy oddalić ten argument skarżącej jako bezzasadny.

– W przedmiocie uwzględnienia sprzedaży ze stratą rzekomo praktykowanej przez ACC Compressors

56 W czwartej kolejności skarżąca jest zdania, że Komisja winna była wziąć pod uwagę ryzyko, iż sporna pomoc pozwoli ACC Compressors na kontynuowanie sprzedaży ze stratą, którą spółka ta praktykowała od 2013 r.

57 Wystarczy wskazać w tym względzie, że skarżąca ogranicza się do stwierdzenia, iż ACC Compressors prowadzi rzekomo politykę sprzedaży ze stratą, nie dołączając żadnych wyjaśnień ani żadnych dowodów na tę okoliczność. W tych okolicznościach należy oddalić ten argument skarżącej.

– W przedmiocie obliczeń przedstawionych przez Komisję

58 W piątej kolejności skarżąca podnosi w skardze, że rozliczenia przedstawione przez Komisję w ramach oceny zgodności spornej pomocy z rynkiem wewnętrznym były niedokładne i niezrozumiałe dla niej z powodu braku dostępu do akt sprawy.

59 Biorąc pod uwagę fakt, iż w odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania na piśmie skarżąca w świetle wyjaśnień przedstawionych przez Komisję w odpowiedzi na skargę zrezygnowała z podnoszenia tego zastrzeżenia, nie ma potrzeby orzekania w tym zakresie.

60 Ponieważ należy oddalić wszystkie zastrzeżenia podniesione w ramach pierwszej i drugiej części zarzutu drugiego, należy oddalić obie części tego zarzutu w całości.

W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia zasady równego traktowania

61 Skarżąca podnosi, że nie miała sposobności przedstawienia swej opinii w ramach postępowania dotyczącego pomocy państwa, której beneficjentem była spółka ACC Compressors, aby wyrazić swój sprzeciw wobec przyznania tej spółce spornej pomocy, w konkretnym przypadku w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego. Natomiast spółka ACC Compressors miała okazję, w ramach procedury łączenia przedsiębiorstw, wyrażenia swego sprzeciwu wobec odkupienia aktywów ACC Austria przez Secop Austria. Jej zdaniem doszło do naruszenia zasady równego traktowania, ponieważ stosunki konkurencyjne pomiędzy grupą ACC i grupą Secop powinny były być przedmiotem badania w obu postępowaniach.

62 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada równego traktowania jako ogólna zasada prawa Unii wymaga, aby podobne sytuacje nie były traktowane w odmienny sposób, a odmienne sytuacje nie były traktowane jednakowo, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (zob. wyrok z dnia 16 grudnia 2008 r., Arcelor Atlantic et Lorraine i in., C-127/07, Zb.Orz., EU:C:2008:728, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).

63 W tym względzie w pierwszej kolejności należy stwierdzić, że zarówno w przypadku postępowania dotyczącego pomocy państwa, jak i w ramach procedury łączenia przedsiębiorstw konkurenci przedsiębiorstw, których sprawa dotyczy, nie mają z urzędu żadnego prawa do udziału w postępowaniu, a zwłaszcza w pierwszym etapie postępowania, w którym Komisja przeprowadza wstępną ocenę spornej pomocy lub zgłoszonej koncentracji.

64 Po pierwsze, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie pomocy państwa należy bowiem wyróżnić z jednej strony wstępny etap postępowania wyjaśniającego ustanowiony w art. 108 ust. 3 TFUE, mający na celu jedynie umożliwienie Komisji sformułowania wstępnej opinii w sprawie częściowej lub całkowitej zgodności danej pomocy z rynkiem wewnętrznym, a z drugiej strony etap postępowania wyjaśniającego, o którym stanowi art. 108 ust. 2 TFUE. Tylko na tym drugim etapie, mającym na celu umożliwienie Komisji uzyskania pełnych informacji dotyczących wszystkich danych w sprawie, traktat FUE nakłada na Komisję obowiązek wezwania zainteresowanych stron do przedstawienia ich uwag (ww. w pkt 24 wyrok Cook/Komisja, EU:C:1993:197, pkt 22; ww. w pkt 23 wyrok Komisja/Sytraval i Brink's France, EU:C:1998:154, pkt 38; wyrok z dnia 13 grudnia 2005 r., Komisja/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Zb.Orz., EU:C:2005:761, pkt 34). Wynika stąd, że zainteresowane strony, inne niż zaangażowane państwo członkowskie, w tym konkurenci beneficjenta pomocy, tacy jak skarżąca w niniejszej sprawie, nie mają żadnego prawa udziału we wstępnej fazie badania pomocy państwa.

65 Po drugie, jeśli chodzi o łączenie przedsiębiorstw, art. 18 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. 2004, L 24, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem

o łączeniu przedsiębiorstw"), którego treść precyzuje art. 11 lit. c) rozporządzania Komisji (WE) nr 802/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 (Dz.U. 2004, L 133, s. 1), przewiduje, iż Komisja może z urzędu wysłuchać osoby fizyczne lub prawne inne niż zgłaszające pomoc oraz inne strony połączenia przedsiębiorstw, do czego jest zobowiązana tylko w przypadku, gdy osoby te spełniają podwójny warunek: posiadają uzasadniony interes i zgłosiły wniosek (zob. podobnie wyrok z dnia 27 listopada 1997 r., Kaysersberg/Komisja, T-290/94, Rec, EU:T:1997:186, pkt 108, 109).

66 W drugiej kolejności należy natomiast zwrócić uwagę, że pozycja spółki ACC Compressors w ramach procedury łączenia przedsiębiorstw nie ograniczała się wyłącznie do roli konkurentki Secop Austria – przedsiębiorstwa, które zgłosiło koncentrację, ale spółka ta również była „inną stroną uczestniczącą" w rozumieniu art. 11 lit. b) rozporządzenia nr 802/2004, ponieważ jako spółkę dominującą względem ACC Austria, której całość aktywów miała podlegać sprzedaży, spółkę ACC Compressors należało traktować jako sprzedawcę tych aktywów, a zatem miała ona status strony w projekcie koncentracji. W odróżnieniu zaś od konkurentów strony uczestniczące w koncentracji mają zgodnie z art. 18 ust. 1 in fine rozporządzenia o łączeniu przedsiębiorstw prawo do wyrażenia swojej opinii na każdym etapie postępowania, w tym w fazie wstępnej (zob. podobnie wyroki: z dnia 24 marca 1994 r., Air France/Komisja, T-3/93, Rec, EU:T:1994:36, pkt 81; z dnia 20 listopada 2002 r., Lagardère i Canal+/Komisja, T-251/00, Rec, EU:T:2002:278, pkt 93, 94).

67 Należy zatem stwierdzić, że pozycja skarżącej na gruncie postępowania dotyczącego pomocy państwa, które zakończyło się wydaniem zaskarżonej decyzji, różni się od pozycji ACC Compressors w ramach procedury łączenia przedsiębiorstw, które zakończyło się wydaniem decyzji o koncentracji, ponieważ spółka ACC Compressors posiadała prawo do bycia wysłuchaną przed wydaniem tej ostatniej decyzji. W konsekwencji fakt, że Komisja wstrzymała się od umożliwienia skarżącej przedstawienia jej opinii przed wydaniem zaskarżonej decyzji, nie stanowi naruszenia zasady równego traktowania.

68 Należy zatem oddalić część trzecią zarzutu drugiego, a w konsekwencji oddalić zarzut ten w całości.

W przedmiocie zarzutów pierwszego i trzeciego po zmianie kwalifikacji, dotyczących braku przeprowadzenia dochodzenia i błędów w ocenie

69 Skarżąca zarzuca Komisji w tym względzie nieuwzględnienie informacji zawartych w decyzji o koncentracji (zob. pkt 6 powyżej), mimo że były one istotne i niezbędne do oceny zgodności spornej pomocy z rynkiem wewnętrznym, i ograniczenia się w tym zakresie do informacji dostarczonych przez władze włoskie i przez ACC Compressors jako beneficjenta pomocy. W szczególności Komisja powinna była uwzględnić fakt, który spółka ACC Compressors wskazała w ramach procedury koncentracji, iż bez uzyskania licencji na posługiwanie się spornymi patentami nie będzie ona dłużej w stanie prowadzić działalności na rynku sprężarek chłodniczych przeznaczonych do sprzętu gospodarstwa domowego (zob. pkt 40 powyżej).

70 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącej.

71 Tytułem wstępu należy zaznaczyć, że Komisja nie kwestionuje okoliczności faktycznych, na które powołuje się skarżąca w ramach zarzutu pierwszego, mianowicie że nie uwzględniła ona – w niniejszej sprawie w dziedzinie pomocy państwa – informacji, które zgromadziła w ramach procedury zakończonej decyzją w sprawie koncentracji. Spór pomiędzy stronami dotyczy zatem jedynie dwóch kwestii, mianowicie, po pierwsze, tego, czy Komisja miała prawo (a nawet obowiązek) uwzględnienia przytoczonych informacji, a po drugie, tego, czy wspomniane informacje miały znaczenie w kontekście oceny zgodności spornej pomocy z rynkiem wewnętrznym.

W przedmiocie zakresu ciążącego na Komisji obowiązku przeprowadzenia dochodzenia na wstępnym etapie postępowania wyjaśniającego

72 Ponieważ zarzut pierwszy po zmianie kwalifikacji dotyczy braku przeprowadzenia dochodzenia, należy w pierwszej kolejności określić zakres ciążącego na Komisji obowiązku przeprowadzenia dochodzenia na wstępnym etapie postępowania wyjaśniającego.

73 Jak przypomniano w pkt 64 powyżej, wstępny etap postępowania wyjaśniającego, ustanowiony w art. 108 ust. 3 TFUE, ma wyłącznie na celu umożliwienie Komisji sformułowania wstępnej opinii w sprawie częściowej lub całkowitej zgodności zgłoszonych jej projektów pomocy z traktatami.

74 Z orzecznictwa wynika również, że w celu otrzymania zezwolenia na nową lub zmienioną pomoc, na zasadzie odstępstwa od postanowień traktatu, do zainteresowanego państwa członkowskiego należy – zgodnie z jego obowiązkiem współpracy z Komisją wynikającym z art. 4 ust. 3 TFUE – przedstawienie wszystkich dowodów, które mogłyby pozwolić tej instytucji na ustalenie, że zostały spełnione wszystkie warunki konieczne do zastosowania odstępstwa (wyroki: z dnia 28 kwietnia 1993 r., Włochy/Komisja, C-364/90, Rec, EU:C:1993:157, pkt 20; z dnia 6 kwietnia 2006 r., Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke/Komisja, T-17/03, Zb.Orz., EU:T:2006:109, pkt 48; z dnia 12 września 2007 r., Olympiaki Aeroporia Ypiresies/Komisja, T-68/03, Zb.Orz., EU:T:2007:253, pkt 36).

75 Wyżej wymienione obowiązki proceduralne zostały ponadto powtórzone i skonkretyzowane w odniesieniu do wstępnego etapu postępowania wyjaśniającego w art. 2 ust. 2 oraz art. 5 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 659/1999.

76 Wynika stąd, że w ramach wstępnego postępowania wyjaśniającego Komisja może co do zasady poprzestać na dowodach dostarczonych przez zainteresowane państwo członkowskie – w danym wypadku w odpowiedzi na wniosek Komisji o udzielnie dodatkowych informacji (wyrok z dnia 15 czerwca 2005 r., Regione autonoma della Sardegna/Komisja, T-171/02, Zb.Orz., EU:T:2005:219, pkt 40 i 41) – i że nie ma ona obowiązku, by z własnej inicjatywy objąć dochodzeniem wszystkie okoliczności, jeżeli tylko informacje dostarczone przez zgłaszające państwo członkowskiego umożliwiają Komisji, by po pierwszym badaniu doszła ona do przekonania, iż rozpatrywany środek albo nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, albo – w przypadku uznania go za pomoc – jest on zgodny z rynkiem wewnętrznym (zob. orzecznictwo przytoczone w pkt 23 powyżej).

77 Poza tym, jeżeli miałoby się następnie okazać, że informacje dostarczone przez zainteresowane państwo członkowskie są niepełne lub błędne w istotnym zakresie, w takim, by podważyć ocenę Komisji o zgodności pomocy, takiej, jaka w rzeczywistości została wykonana, chodziłoby wówczas o nową niezgłoszoną pomoc, a tym samym – niezgodną z prawem w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia nr 659/2009, co uzasadniałoby wszczęcie przez Komisję nowego postępowania (zob. podobnie wyrok z dnia 20 września 2011 r., Regione autonoma della Sardegna i in./Komisja, T-394/08, T-408/08, T-453/08 i T-454/08, Zb.Orz., EU:T:2011:493, pkt 177–180).

78 W niniejszej sprawie, jak wynika z uwag przedstawionych w pkt 37 i 39 powyżej, okoliczność, że w przedmiocie spornych patentów toczył się spór prawny pomiędzy ACC Compressors i Secop Austria, nie mogła mieć wpływu na wynik oceny zgodności spornej pomocy z rynkiem wewnętrznym. W konsekwencji Komisja nie miała obowiązku, by uwzględnić twierdzenia ACC Compressors w tym zakresie w ramach procedury łączenia przedsiębiorstw.

W przedmiocie zakazu wykorzystywania przez Komisję informacji zgromadzonych w ramach procedury łączenia przedsiębiorstw w innych celach

79 Ponadto zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia o łączeniu przedsiębiorstw informacje uzyskane w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia wykorzystuje się tylko do celów wniosku o udzielenie informacji, dochodzenia lub wysłuchania.

80 Przepis ten co do zasady zakazywał Komisji wykorzystywania w ramach postępowania dotyczącego pomocy państwa informacji, które zostały jej przekazane w ramach procedury łączenia przedsiębiorstw.

81 Skarżąca twierdzi jednak, że orzecznictwo Trybunału ograniczyło stosowanie art. 17 rozporządzenia o łączeniu przedsiębiorstw w takim zakresie, że jeśli Komisja przy okazji wejdzie w posiadanie pewnych informacji w trakcie postępowania w dziedzinie prawa konkurencji, i w przypadku gdy informacje te wskazują na istnienie naruszenia innych reguł konkurencji, może ona wówczas wszcząć ponownie postępowanie po sprawdzeniu ich prawdziwości lub po ich uzupełnieniu, a w szczególności może domagać się tych samych dokumentów i wykorzystywać je w celach dowodowych.

82 Należy w tym zakresie wskazać, iż mimo że informacje zgromadzone przy okazji stosowania rozporządzenia o łączeniu przedsiębiorstw nie mogą być bezpośrednio wykorzystywane jako dowody w postępowaniu, do którego rozporządzenie to nie znajduje zastosowania, stanowią one mimo to przesłanki, które mogą w danym przypadku zostać uwzględnione w celu uzasadnienia wszczęcia postępowania na innej podstawie prawnej (zob. analogicznie, w przypadku wykorzystania przez krajowy organ ochrony konkurencji informacji zebranych w ramach postępowania w dziedzinie karteli na poziomie Unii, wyroki: z dnia 17 października 1989 r., Dow Benelux/Komisja, 85/87, Rec, EU:C:1989:379, pkt 18–20; z dnia 16 lipca 1992 r., Asociación Española de Banca Privada i in., C-67/91, Rec, EU:C:1992:330, pkt 39, 55).

83 W niniejszym przypadku skarżąca nie zarzuca Komisji, że ta wstrzymała się od wszczęcia postępowania dotyczącego pomocy państwa na podstawie informacji, które zgromadziła w ramach procedury łączenia przedsiębiorstw, ale zarzuca jej, że nie wzięła pod uwagę tych informacji w ramach toczącego się postępowania w sprawie pomocy państwa. Należy zatem stwierdzić, stosując orzecznictwo przytoczone w pkt 82 powyżej, że Komisja miała w każdym razie prawo, by w ramach postępowania dotyczącego pomocy państwa domagać się przedstawienia informacji lub dokumentów, o których dowiedziała się w ramach postępowania dotyczącego koncentracji przedsiębiorstw, jeżeli te informacje lub dokumenty miały znaczenie dla badania spornej pomocy.

84 Skarżąca utrzymuje poza tym, opierając się na różnych wyrokach sądów Unii, że może odstąpić od zakazu przewidzianego w art. 17 ust. 1 rozporządzenia o łączeniu przedsiębiorstw, jeśli istnieją punkty styczne pomiędzy różnymi postępowaniami wszczętymi przez Komisję. W niniejszym przypadku takimi punktami stycznymi pomiędzy procedurą łączenia przedsiębiorstw a postępowaniem w sprawie pomocy państwa byłyby restrukturyzacja grupy HCH i sprzedaż aktywów spółki ACC Austria oraz wynikające stąd konsekwencje dla ACC Compressors.

85 W tym względzie z orzecznictwa wynika, że Komisja winna z zasady unikać niespójności, które mogą pojawić się przy stosowaniu różnych przepisów prawa Unii. Obowiązek Komisji, by przestrzegać spójności między postanowieniami traktatu dotyczącymi pomocy państwa a innymi postanowieniami traktatu, narzuca się w szczególności w przypadkach, kiedy te pozostałe postanowienia dotyczą również celu niezakłóconej konkurencji na wspólnym rynku (zob. wyrok z dnia 31 stycznia 2001 r., RJB Mining/Komisja, T-156/98, Rec, EU:T:2001:29, pkt 112 i przytoczone tam orzecznictwo).

86 Wynika stąd w szczególności, że wydając decyzję w przedmiocie zgodności pomocy z rynkiem wewnętrznym, Komisja nie powinna lekceważyć ryzyka naruszenia konkurencji na rynku wewnętrznym ze strony poszczególnych podmiotów gospodarczych (ww. w pkt 85 wyrok RJB

Mining/Komisja, EU:T:2001:29, pkt 113). Analogicznie należy uznać, że wydając decyzję o zgodności pomocy państwa, Komisja winna uwzględnić konsekwencje koncentracji przedsiębiorstw, którą rozpatruje w ramach innego postępowania, w zakresie, w jakim warunki tej koncentracji mogą rzutować na ocenę wpływu na konkurencję, jaki może wywrzeć rozważana pomoc. Komisja może być w danym przypadku zobowiązana do zwrócenia się do danego państwa członkowskiego z zapytaniem w celu wprowadzenia omawianych informacji do postępowania dotyczącego pomocy państwa.

87 Biorąc pod uwagę fakt, że spór w przedmiocie patentów nie miał znaczenia dla celów oceny spornej pomocy z rynkiem wewnętrznym (zob. 37 i 39 powyżej), tego rodzaju obowiązek w niniejszej sprawie nie istniał.

88 Wynika stąd, że należy oddalić zarzuty pierwszy i trzeci po zmianie kwalifikacji.

89 Ponieważ wszystkie zarzuty skarżącej podlegają oddaleniu, skarga winna zostać oddalona w całości.

W przedmiocie kosztów

90 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę należy — zgodnie z żądaniem Komisji — obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Secop GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 1 marca 2016 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu 2

Postępowanie i żądania stron 3

Co do prawa 3

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia traktatów 3

W przedmiocie pierwszej i drugiej z części zarzutu drugiego, dotyczących naruszenia art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE i art. 108 ust. 2 i 3 TFUE 4

– Przypomnienie istotnego orzecznictwa 4

– W przedmiocie postulowanej kwalifikacji ACC Compressors jako nowego przedsiębiorstwa ... 5

– W przedmiocie twierdzenia, że sporna pomoc stanowiła jakoby wyłącznie „odsunięcie nieuniknionej konsekwencji” 7

– W przedmiocie uwzględnienia wcześniejszej rzekomo uzyskanej pomocy 8

– W przedmiocie uwzględnienia sprzedaży ze stratą rzekomo praktykowanej przez ACC Compressors 9

– W przedmiocie obliczeń przedstawionych przez Komisję 10

W przedmiocie części trzeciej zarzutu drugiego, dotyczącej naruszenia zasady równego traktowania. 10

W przedmiocie zarzutów pierwszego i trzeciego po zmianie kwalifikacji, dotyczących braku przeprowadzenia dochodzenia i błędów w ocenie 11

W przedmiocie zakresu ciążącego na Komisji obowiązku przeprowadzenia dochodzenia na wstępnym etapie postępowania wyjaśniającego 12

W przedmiocie zakazu wykorzystywania przez Komisję informacji zgromadzonych w ramach procedury łączenia przedsiębiorstw w innych celach 13

W przedmiocie kosztów 14